

Evangelhia dupa Marcu

Cap. 1

Începutul Evangheliei lui **Isus Hristos**, Fiul lui Dumnezeu.

După cum este scris în prorocul Isaia: „Iată, trimit înaintea Ta pe **solul Meu**, care Îți va pregăti calea...**Glasul** celui ce strigă în pustie: ‘Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările’, a venit **Ioan** care boteza în pustie, propovăduind **botezul pocăinței** spre iertarea păcatelor.

Tot ținutul **Iudeii** și toți locuitorii **Ierusalimului** au început să iasă la el și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în **râul Iordan**.

Ioan era îmbrăcat cu o **haină** de păr de cămilă și împrejurul mijlocului era încins cu un brâu de **curea**. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

Ioan propovăduia și zicea: „După mine vine **Cel** ce este mai puternic decât mine, căruia eu nu sunt vrednic să mă plec să-I dezleg curelele încălțăminteii. Eu, da, v-am botezat cu apă, dar **El** vă va boteza cu **Duhul Sfânt**.

În vremea aceea, a venit **Isus** din Nazaretul Galileii și a fost botezat de **Ioan** în Iordan. Și îndată, când ieșea Isus din apă, el a văzut cerurile deschise și **Duhul** coborându-Se peste El ca un porumbel. Și din ceruri s-a auzit **un glas**, care zicea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.”

Îndată, **Duhul** a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de **Satana**. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice și-I slujeau **îngerii**.

După ce a fost închis Ioan, **Isus** a venit în Galileea și **propovăduia** Evangelhia lui Dumnezeu.

El zicea: „S-a împlinit vremea și **Împărăția lui Dumnezeu** este aproape .

Pocăiți-vă și credeți în **Evangelhie**.”

Pe când trecea Isus pe lângă Marea Galileii, a văzut pe **Simon** și pe **Andrei**, fratele lui Simon, aruncând o mreață în mare, căci erau pescari. Isus le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face **pescari de oameni**.” Îndată, ei și-au lăsat **mrejele** și au mers după El.

A mers puțin mai departe și a văzut pe **Iacov**, fiul lui Zebedei, și pe **Ioan**, fratele lui, care și ei erau într-o **corabie** și își dregeau mrejele. Îndată i-a chemat; și ei au lăsat pe tatăl lor Zebedei în corabie cu cei ce lucrau pe plată și au mers după El.

S-au dus la **Capernaum**. Și în ziua Sabatului, Isus a intrat îndată în **sinagogă** și a început să învețe pe norod. Oamenii erau uimiți de **învățătura Lui**, căci îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau **cărturarii**.

În sinagoga lor era un om care avea un duh necurat. El a început să strige:

„Ce avem noi a face cu Tine, **Isuse** din Nazaret?

Ai venit să ne pierzi?

Te știi cine ești: Ești **Sfântul lui Dumnezeu!**”

Isus l-a certat și i-a zis: „Taci și ieși din omul acesta!”

Și duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere și scoțând un strigăt mare.

Toți au rămas înmărmuriți, așa că se întrebau unii pe alții: „Ce este aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca **un stăpân** chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!” Și îndată I s-a dus vestea în toate împrejurimile Galileii.

După ce a ieșit din sinagogă, a intrat împreună cu **Iacov** și **Ioan** în casa lui **Simon** și a lui **Andrei**. **Soacra** lui Simon zăcea în pat, prinsă de friguri.

Și îndată au vorbit lui Isus despre ea.

El a venit, a apucat-o de mână, a ridicat-o și au lăsat-o frigurile. Apoi, ea a început să le slujească.

Seara, după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți bolnavii și îndrăciții. Și toată cetatea era adunată la ușă. El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boli; de asemenea, a scos mulți draci și nu lăsa pe draci să vorbească, pentru că L cunoșteau.

A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un **loc pustiu**. Și Se ruga acolo.

Simon și ceilalți care erau cu El s-au dus să-L caute. Și, când L-au găsit, I-au zis: „Toți Te caută.” El le-a răspuns: „Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am ieșit.”

Și s-a dus să propovăduiască în **sinagogi**, prin toată Galileea, și scotea dracii.

A venit la El **un lepros**, care s-a aruncat în genunchi înaintea Lui, Îl ruga și-I zicea: „Dacă vrei, poți să mă curățești.”

Lui **Isus** I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis:

„Da, voiesc, fii curățit!” Îndată l-a lăsat **lepra** și s-a curățit.

Isus i-a poruncit cu tot dinadinsul, i-a spus să plece numaidecât și i-a zis: „Vezi să nu spui nimănui nimic, ci du-te de te arată **preotului** și adu pentru curățirea ta ce a poruncit **Moise**, ca mărturie pentru ei.”

Dar omul acela, după ce a plecat, a început să vestească și să spună în gura mare lucrul acesta, așa că **Isus** nu mai putea să intre pe față în nicio cetate, ci stătea afară, în locuri pustii, și veneau la El din toate părțile.

Cap. 2

După câteva zile, **Isus** S-a întors în Capernaum. S-a auzit că este în casă și s-au adunat îndată așa de mulți că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea ușii.

El le vestea **Cuvântul**.

Au venit la El niște oameni care I-au adus **un slăbănog**, purtat de patru inși. Fiindcă nu puteau să ajungă până la El din pricina norodului, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus și, după ce l-au spart, au coborât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul. Când le-a văzut Isus **credința**, a zis slăbănogului: „Fiule, **păcatele** îți sunt iertate!” Unii din **cărturari**, care erau de față, se gândeau în inimile lor:

„Cum vorbește Omul acesta astfel?

Hulește!

Cine poate să ierțe păcatele decât numai **Dumnezeu?**”

Îndată, Isus a cunoscut, prin **duhul Său**, că ei gândeau astfel în ei și le-a zis: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre? Ce este mai lesne (usor): a zice slăbănogului:

‘**Păcatele** îți sunt iertate’ ori a zice:

‘Scoală-te, ridică-ți patul și umblă?’

Dar, ca să știți că **Fiul omului** are putere pe pământ să ierțe păcatele:

Ție îți poruncesc’, a zis El **slăbănogului**, „scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă.”

Și îndată, **slăbănogul** s-a sculat, și-a ridicat patul și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți și slăveau pe **Dumnezeu** și ziceau: „Niciodată n-am văzut așa ceva!”

Isus a ieșit iarăși la mare. Toată mulțimea venea la El; și El învăța pe toți. Când trecea pe acolo, a văzut pe **Levi**, fiul lui Alfeu, șezând la **vamă**. Și i-a zis: „Vino după Mine!” Levi s-a sculat și a mers după El.

Pe când ședea Isus la masă în casa lui **Levi**, mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu **ucenicii** Lui; căci erau mulți care mergeau de obicei după El. **Cărturarii** și **fariseii**, când l-au văzut mâncând cu vameșii și cu păcătoșii, au zis **ucenicilor** Lui: „De ce mănâncă El și bea cu vameșii și cu păcătoșii?”

Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis:

„Nu cei sănătoși au trebuință de **doctor**, ci cei bolnavi.

Eu am venit să chem la **pocăință** nu pe cei neprihăniți, ci pe cei **pacatosi**.

Ucenicii lui **Ioan** și **fariseii** obișnuiau să postescă.

Ei au venit și au zis lui Isus: „Pentru ce ucenicii lui Ioan și ai fariseilor postesc, iar **ucenicii Tăi nu postesc?**”

Isus le-a răspuns:

„Oare pot posti nuntașii câtă vreme este **mirele** cu ei?

Câtă vreme au pe **mire** cu ei, nu pot posti.

Vor veni zile când va fi luat mirele de la ei, și atunci vor posti în ziua aceea.

Nimeni nu coase un petic de **postav nou** la o haină veche; altfel, peticul de postav nou rupe o parte din cel vechi și mai rea ruptură se face.

Și nimeni nu pune **vin nou** în burdufuri vechi, altfel, vinul cel nou sparge burdufurile și vinul se varsă, iar burdufurile se prăpădesc; ci **vinul nou** este pus în burdufuri noi.”

S-a întâmplat că, într-o **zi de Sabat**, Isus trecea prin lanurile de grâu.

Ucenicii Lui, pe când mergeau, au început să smulgă spice de grâu.

Fariseii l-au zis: „Vezi, de ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în **ziua Sabatului?**”

Isus le-a răspuns: „Oare n-ați citit niciodată ce a făcut **David** când a fost în nevoie și când au flămânzit el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în **Casa lui Dumnezeu**, în zilele marelui preot Abiatar, și a mâncat **pâinile** pentru punerea înaintea **Domnului**, pe care nu este îngăduit să le mănânce decât **preoții**? Și cum a dat din ele chiar și celor ce erau cu el?”

Apoi le-a zis: „**Sabatul** a fost făcut pentru om, iar nu omul, pentru Sabat; așa că **Fiul omului** este **Domn** chiar și al Sabatului.”

Cap. 3

Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată. Ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în **ziua Sabatului**, ca să-L poată învinui. Și Isus a zis omului care avea mâna uscată: „Scoală-te și stai la mijloc!”
Apoi le-a zis: „Este îngăduit în **ziua Sabatului** să faci bine sau să faci rău?

Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?”

Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: „Întinde-ți mâna!”

El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă.

Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit îndată cu **irodienii** cum să-L piardă.

Isus S-a dus cu ucenicii Săi la mare. După El a mers o mare mulțime de **oameni din Galileea**; și o mare mulțime de oameni din Iudeea, din Ierusalim, din Idumeea, de dincolo de Iordan și dimprejurul Tirului și Sidonului, când a auzit tot ce **făcea**, a venit la El.

Isus a poruncit **ucenicilor** să-I țină la îndemână o corăbioară, ca să nu fie împulzit de norod. Căci El vindeca pe mulți și, de aceea, toți cei ce aveau boli se înghesuiau spre El ca să se atingă de El.

Duhurile necurate, când Îl vedeau, cădeau la pământ înaintea Lui și strigau: „Tu ești **Fiul lui Dumnezeu**.”

Dar El le porunce îndată cu tot dinadinsul să nu-L facă cunoscut.

În urmă, Isus S-a suit pe munte, a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rânduit dintre ei **doisprezece**, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască. Le-a dat și **putere** să vindece bolile și să scoată dracii.

Iată cei doisprezece pe care i-a rânduit:

Simon, căruia i-a pus numele **Petru**;

Iacov, fiul lui Zebedei, și

Ioan, fratele lui Iacov,

cărora le-a pus numele **Boanerges**, care, tălmăcit, înseamnă: „Fiii tunetului”;

Andrei;

Filip;

Bartolomeu;

Matei;

Toma;

Iacov, fiul lui Alfeu;
Tadeu;
Simon Canaanitul și
Iuda Iscarioteanul, care L-a și vândut.

Au venit în casă și s-a adunat din nou norodul, așa că nu puteau nici măcar să prânzească.

Rudele lui Isus, când au auzit cele ce se petreceau, au venit să pună mâna pe El. Căci ziceau: „Și-a ieșit din minți.”

Și **cărturarii**, care se coborâseră din Ierusalim, ziceau: „Este stăpânit de **Beelzebul**; scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor.”

Isus i-a chemat la El și le-a zis în pilde:

„Cum poate **Satana** să scoată afară pe Satana?

Dacă **o împărăție** este dezbinată împotriva ei însăși, împărăția aceea nu poate dăinui.

Și dacă **o casă** este dezbinată împotriva ei însăși, casa aceea nu poate dăinui.

Tot astfel, dacă **Satana** se răscoală împotriva lui însuși, este dezbinat și nu poate dăinui, ci s-a isprăvit cu el.

Nimeni nu poate să intre în casa unui **om tare** și să-i jefuiască gospodăria, decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui casa.

Adevărat vă spun că toate **păcatele** și toate **hulele** pe care le vor rosti oamenii li se vor ierta, dar oricine va huli împotriva **Duhului Sfânt** nu va căpăta iertare în veac, ci este vinovat de un **păcat veșnic**.”

Aceasta, pentru că ei ziceau: „Are un **duh necurat**.”

Atunci au venit **mama** și **frații Lui** și, stând afară, au trimis să-L cheme.

Mulțimea ședea în jurul Lui, când I-au spus:

„Iată că **mama Ta** și **frații Tăi** sunt afară și Te caută.”

El a răspuns: „Cine sunt mama Mea și frații Mei?”

Apoi, aruncându-Și privirile peste cei ce ședeau împrejurul Lui:

„Iată”, a zis El, „mama Mea și frații Mei!

Căci oricine face **voia lui Dumnezeu**, acela Îmi este **frate, soră** și **mamă**.”

Cap. 4

Isus a început iarăși să învețe pe norod lângă **mare**.

Fiindcă se adunase foarte mult norod la El, S-a suit și a șezut într-o **corabie**, pe mare; iar tot norodul stătea pe țărm lângă mare. Apoi a început să-i învețe multe lucruri în **pilde**; și, în învățătura pe care le-o dădea, le spunea:

„Ascultați! Iată, **semănătorul** a ieșit să semene.

Pe când semăna, o parte din sămânță a căzut **lângă drum**: au venit **păsările** și au mâncat-o.

O altă parte a căzut pe **un loc stâncos**, unde n-avea mult pământ: a răsărit îndată, pentru că n-a dat de un pământ adânc, dar, când a răsărit soarele, s-a pălit și, pentru că n-avea **rădăcină**, s-a uscat.

O altă parte a căzut **între spini**: spinii au crescut, au înecat-o și n-a dat **rod**.

O altă parte a căzut în **pământ bun**: a dat rod, care se înălța și creștea; și au adus una treizeci, alta șaizeci și alta o sută.”

Apoi a zis: „Cine are **urechi** de auzit să audă.”

Când a fost singur, cei ce erau în jurul Lui, împreună cu cei doisprezece, L-au întrebato despre **pilde**.

„Vouă”, le-a zis El, „v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în **pilde**, pentru ca ,
măcar că privesc, să privească și să nu vadă și,
măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă,
ca nu cumva să se întoarcă la **Dumnezeu** și să li se ierte păcatele.”

El le-a mai zis: „Nu înțelegeți **pilda** aceasta?
Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?

Semănătorul seamănă **Cuvântul**.

Cei înfățișați prin sămânța căzută **lângă drum** sunt aceia în care este semănat Cuvântul, dar, după ce l-au auzit, vine **Satana** îndată și ia Cuvântul semănat în ei.

Tot așa, cei înfățișați prin sămânța căzută în **locurile stâncoase** sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie, dar n-au **rădăcină** în ei, ci țin până la o vreme și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina **Cuvântului**, se leapădă îndată de el.

Alții sunt cei înfățișați prin sămânța căzută **între spini**; aceștia sunt cei ce aud Cuvântul, dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftetele altor lucruri, care **îneacă Cuvântul** și-l fac astfel **neroditor**.

Alții, apoi, sunt înfățișați prin sămânța căzută în **pământ bun**. Aceștia sunt cei ce aud Cuvântul, îl primesc și fac **rod**: unul treizeci, altul șaizeci și altul o sută.”

El le-a mai zis: „Oare **lumina** este adusă ca să fie pusă sub baniță sau sub pat? Nu este adusă ca să fie pusă în sfeșnic?

Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tănuit care nu va ieși la lumină. Dacă* are cineva **urechi** de auzit, să audă.”

El le-a mai zis: „Luați seama la ce auziți.

Cu ce **măsură** veți măsura, vi se va măsura și vi se va da și mai mult.

Căci , celui ce are, i se va da; dar, de la cel ce n-are, se va lua și ce are.”

El a mai zis: „Cu **Împărăția lui Dumnezeu** este ca atunci când aruncă un om **sămânța în pământ**; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum.

Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic și, când este **coaptă roada**, pune îndată secera în ea, pentru că a venit **secerișul**.”

El a mai zis: „Cu ce vom asemăna **Împărăția lui Dumnezeu**, sau prin ce pildă o vom înfățișa?

Se aseamăna cu un **grăunte de muștar**, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ, dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate **zarzaturile** și face ramuri mari, așa că **păsările cerului** își pot face cuiburi la umbra lui.”

Isus le vestea **Cuvântul** prin multe pilde de felul acesta, după cum erau ei în stare să-L priceapă. Nu le vorbea deloc fără pildă, dar, când era singur la o parte, lămuria **ucenicilor** Săi toate lucrurile.

În aceeași zi, seara, Isus le-a zis: „Să trecem în partea cealaltă.” După ce au dat drumul **norodului**, ucenicii L-au luat în **corabia** în care Se afla și așa cum era. Împreună cu El mai erau și alte corăbii.

S-a stârnit o mare **furtună** de vânt, care arunca **valurile** în corabie, așa că mai că se umplea corabia.

Și El dormea la cârmă, pe căpătâi.

Ucenicii L-au deșteptat și I-au zis: „**Învățătorule**, nu-Ți pasă că pierim?”

El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: „Taci! Fără gură!”

Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare.

Apoi le-a zis: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți **credință**?”

I-a apucat o mare frică și ziceau unii către alții:

„Cine este **Acesta** de Îl ascultă chiar și **vântul**, și **marea**?”

Cap. 5

Au ajuns pe celălalt țărm al mării, în ținutul **gadarenilor**.

Când a ieșit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată **un om** care ieșea din morminte, stăpânit de **un duh necurat**.

Omul acesta își avea locuința în morminte și nimeni nu mai putea să-l țină legat, nici chiar cu **un lanț**. Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâini, dar rupsese cătușele și sfărâmasese obezile, și nimeni nu-l putea domoli.

Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre.

Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, I s-a închinat și a strigat cu glas tare:

„Ce am eu a face cu Tine, **Isuse**, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt?”

Te jur în **Numele** lui **Dumnezeu** să nu mă chinuiești!”

Căci Isus îi zicea: „**Duh necurat**, ieși din omul acesta!”

„Care-ți este numele?”, l-a întrebat Isus.

„Numele meu este **Legiune**, a răspuns el, pentru că suntem mulți.”

Și Îl ruga stăruitor să nu-i trimită afară din ținutul acela.

Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci care pășteau.

Și **dracii** L-au rugat și au zis: „Trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei.”

Isus le-a dat voie. Și **duhurile necurate** au ieșit și au intrat în porci; și turma s-a repezit de pe râpă în mare. Erau aproape două mii și s-au înecat în mare.

Porcarii au fugit și au dat de știre în cetate și prin satele vecine. Oamenii au ieșit să vadă ce s-a întâmplat. Au venit la Isus, și iată pe cel ce fusese îndrăcit și avusese legiunea de draci șezând jos îmbrăcat și întreg la minte; și s-au însăimântat. Cei ce văzuseră cele întâmplate, le-au povestit tot ce se petrecuse cu cel îndrăcit și cu porcii.

Atunci au început să roage pe **Isus** să plece din ținutul lor. Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit Îl ruga să-l lase să rămână cu El. Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut **Domnul** și cum a avut milă de tine.” El a plecat și a început să vestească prin **Decapole** tot ce-i făcuse Isus. Și toți se minunau.

După ce a trecut Isus iarăși de cealaltă parte cu corabia, s-a adunat mult norod în jurul Lui. El stătea lângă mare. Atunci a venit unul din frunțașii sinagogii, numit **Iair**. Cum L-a văzut, frunțașul s-a aruncat la picioarele Lui și I-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: „Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.”

Isus a plecat împreună cu el. Și după El mergea mult norod și-L îmbulzea. Și era **o femeie** care de doisprezece ani avea o **surgere de sânge**. Ea suferise mult de la mulți **doctori**, cheltuisese tot ce avea și nu simțise nicio ușurare, ba încă îi era mai rău. A auzit vorbindu-se despre **Isus**, a venit pe dinapoi prin mulțime și s-a atins de **haina Lui**. Căci își zicea ea: „Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui.” Și îndată, a secat izvorul sângelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de **boală**.

Isus a cunoscut îndată că **o putere** ieșise din El și, întorcându-Se spre mulțime, a zis: „Cine s-a atins de **hainele** Mele?” **Ucenicii** I-au zis: „Vezi că mulțimea Te îmbulzește și mai zici: ‘Cine s-a atins de Mine?’” El Se uita de jur împrejur să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta. Femeia, înfricoșată și tremurând, căci știa ce se petrecuse în ea, a venit de s-a aruncat la picioarele Lui și I-a spus tot **adevărul**.

Dar Isus i-a zis: „Fiică, **credința** ta te-a mântuit; du-te în pace și fii tămăduită de boala ta.” Pe când vorbea El încă, iată că vin niște oameni de la frunțașul sinagogii, care-i spun: „Fiica ta **a murit**; pentru ce mai superi pe **Învățătorul**?” Dar Isus, fără să țină seamă de cuvintele acestea, a zis frunțașului sinagogii: „Nu te teme, **crede** numai!”

Și n-a îngăduit nimănui să-L însoțească, afară de **Petru, Iacov și Ioan**, fratele lui Iacov. Au ajuns la casa frunțașului sinagogii. Acolo, Isus a văzut o zarvă și pe unii care plângeau și se tânguiau mult. A intrat înăuntru și le-a zis: „Pentru ce faceți atâta zarvă și pentru ce plângeți?”

Copila n-a murit, ci doarme .” Ei își băteau joc de El. Atunci, după ce i-a scos afară pe toți, a luat cu El pe **tatăl** copilei, pe **mama** ei și pe cei ce-L însoțiseră și a intrat acolo unde zăcea copila. A apucat-o de mână și i-a zis: „**Talita cumi**”, care, tâlmăcit, înseamnă: „Fetițo, scoală-te, îți zic!” Îndată, fetița s-a sculat și a început să umble, căci era de doisprezece ani. Ei au rămas încămențiți.

Isus le-a poruncit cu tărie să nu știe nimeni lucrul acesta și a zis să dea de mâncare fetiței.

Cap. 6

Isus a plecat de acolo și S-a dus în patria Lui. **Ucenicii** Lui au mers după El. Când a venit **ziua Sabatului**, a început să învețe pe norod în sinagogă.

Mulți, când Îl auzeau, se mirau și ziceau:

„De unde are El aceste lucruri?

Ce fel de **înțelepciune** este aceasta care I-a fost dată?

Și cum se fac astfel de minuni prin mâinile Lui?

Nu este acesta tâmplarul, feciorul **Mariei**, fratele lui **Iacov**, al lui **Iose**, al lui **Iuda** și al lui **Simon**?

Și nu sunt **surorile Lui** aici, între noi?”

Și găseau o pricină de poticnire în El.

Dar **Isus** le-a zis:

„**Un proroc** nu este disprețuit decât în **patria Lui**, între **rudetele Lui** și în **casa Lui**.”

N-a putut să facă nicio **minune** acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. Și se mira de **necredința** lor.

Isus străbătea **satele** de pîmprejur și învăța pe norod.

Atunci a chemat la Sine pe cei **doisprezece** și a început să-i trimită doi câte doi, dându-le putere asupra **duhurilor necurate**.

Le-a poruncit să nu ia nimic cu ei pe drum, decât **un toiag**; să n-aibă - nici pâine, - nici traistă, - nici bani de aramă la brâu; să se încalțe cu **sandale** și să nu se îmbrace cu două haine.

Apoi le-a zis: „În orice casă veți intra, să rămâneți acolo până veți pleca din locul acela. Și, dacă în vreun loc nu vă vor primi și nu vă vor asculta, să plecați de acolo și să scuturați îndată **praful** de sub picioarele voastre, ca mărturie pentru ei. Adevărat vă spun că, în **ziua judecății**, va fi mai ușor pentru pământul **Sodomei** și **Gomorei** decât pentru cetatea aceea.”

Ucenicii au plecat și au propovăduit **pocăința**.

Scoteau mulți **draci** și ungeau cu **untdelemn** pe mulți bolnavi și-i vindecau.

Împăratul Irod a auzit vorbindu-se despre Isus, al cărui **Nume** ajunsese vestit, și a zis: „**Ioan Botezătorul** a înviat din morți, și de aceea lucrează aceste puteri prin el.”

Alții ziceau: „Este **Ilie**.” Iar alții ziceau: „Este **un proroc** ca unul din proroci.”

Dar Irod, când a auzit lucrul acesta, zicea: „**Ioan** acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morți.”

Căci **Irod** însuși trimisese să prindă pe **Ioan** și-l legase în temniță din pricina **Irodiadei**, nevasta fratelui său **Filip**, pentru că o luase de nevastă.

Și Ioan zicea lui Irod: „Nu-ți este îngăduit să îți pe **nevasta** fratelui tău!”

Irodiada avea necaz pe Ioan și voia să-l omoare. Dar nu putea, căci **Irod** se temea de **Ioan**, fiindcă îl știa **om neprihănit** și **sfânt**; il ocrotea și, când îl auzea, de multe ori stătea în cumpănă, neștiind ce să facă, și-l asculta cu plăcere.

Totuși a venit o zi cu bun prilej, când **Irod** își prăznuia ziua nașterii și a dat un ospăț boierilor săi, mai-marilor oastei și fruntașilor Galileii.

Fata Irodiadei a intrat la ospăț, a jucat și a plăcut lui Irod și oaspeților lui.

Împăratul a zis fetei: „Cere-mi orice vrei, și-ți voi da.” Apoi a adăugat cu jurământ: „Ori ce-mi vei cere, îți voi da, fie și jumătate din împărăția mea.”

Fata a ieșit afară și a zis mamei sale: „Ce să cer?”

Și mama sa i-a răspuns: „Capul lui **Ioan Botezătorul**.”

Ea s-a grăbit să vină îndată la împărat și i-a făcut următoarea cerere:

„Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.”

Împăratul s-a întristat foarte mult, dar, din pricina jurămintelor sale și din pricina oaspeților, n-a vrut să zică nu. A trimis îndată un ostaș de pază, cu porunca de a aduce capul lui **Ioan Botezătorul**.

Ostașul de pază s-a dus și a tăiat capul lui Ioan în temniță, l-a adus pe o farfurie, l-a dat fetei, și fata l-a dat mamei sale.

Ucenicii lui Ioan, când au auzit acest lucru, au venit de i-au ridicat trupul și l-au pus într-un mormânt.

Apostolii s-au adunat la **Isus** și I-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni. Isus le-a zis: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pusti, și odihniți-vă puțin.” Căci erau mulți care veneau și se duceau și ei n-aveau vreme nici să mănânce.

Au plecat dar cu corabia, ca să se ducă într-un loc pusti, la o parte.

Oamenii i-au văzut plecând și i-au cunoscut; au alergat pe jos din toate cetățile și au venit înaintea lor în locul în care se duceau ei.

Când a ieșit din corabie, **Isus** a văzut **mult norod** și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște **oi** care n-aveau **păstor**, și a început să-i învețe multe lucruri.

Fiindcă ziua era pe sfârșite, **ucenicii** s-au apropiat de El și I-au zis: „Locul acesta este pusti și ziua este pe sfârșite. Dă-le drumul să se ducă în **cătunele** și **satele** de primprejur ca să-și cumpere **pâine**, fiindcă n-au ce mânca.”

„Dați-le voi să mănânce”, le-a răspuns Isus.

Dar ei I-au zis: „Oare să ne ducem să cumpărăm pâini de două sute de lei și să le dăm să mănânce?”

Și El i-a întrebat: „Câte **pâini** aveți? Duceți-vă de vedeți.”

S-au dus de au văzut câte pâini au și au răspuns: „**Cinci** și **doi pești**.”

Atunci le-a poruncit să-i așeze pe toți, cete-cete, pe iarba verde.

Și au șezut jos în cete de câte o sută și de câte cincizeci.

El a luat cele **cinci pâini** și cei **doi pești**. Și-a ridicat ochii spre cer și a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinile și le-a dat **ucenicilor**, ca ei să le împartă norodului.

Asemenea și cei **doi pești**, i-a împărțit la toți.

Au mâncat **toți** și s-au săturat; și au ridicat douăsprezece coșuri pline cu firimituri de pâine și cu ce mai rămăsese din pești. Cei ce mâncaseră pâinile erau cinci mii de **bărbați**.

Îndată, **Isus** a silit pe **ucenicii** Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, spre **Betsaida**. În timpul acesta, El avea să dea drumul norodului. După ce Și-a luat rămas-bun de la norod, S-a dus în munte ca să Se roage.

Când s-a înserat, **corabia** era în mijlocul mării, iar Isus era singur pe țärm. A văzut pe ucenici că se neacăjesc cu vâslirea, căci vântul le era împotrivă. Și, într-a patra strajă din noapte, a mers la ei umblând pe mare și voia să treacă pe lângă ei. Când L-au văzut ei umblând pe mare, li s-a părut că este **o nălucă** și au tipat, pentru că toți L-au văzut și s-au însăimântat.

Isus a vorbit îndată cu ei și le-a zis: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!” Apoi S-a suit la ei în corabie și a stat vântul. Ei au rămas uimiți și înmărmuriți, căci nu înțeleseseră **minunea** cu pâinile, fiindcă le era **inima împietrită**.

După ce au trecut marea, au venit în ținutul **Ghenezaretului** și au tras la mal. Când au ieșit din corabie, oamenii au cunoscut îndată pe Isus, au alergat prin toate împrejurimile și au început să aducă pe **bolnavi** în paturi pretutindeni pe unde se auzea că era El.

Oriunde intra El, în sate, în cetăți sau în cătune, puneau pe bolnavi în piețe și-L rugau să le dea voie doar să se atingă de poalele **hainei Lui**. Și toți câți se atingeau de El erau tămăduți.

Cap. 7

Fariseii și câțiva **cărturari** veniți din Ierusalim s-au adunat la Isus. Ei au văzut pe unii din **ucenicii Lui** prânzind cu măinile necurate, adică nespălate. **Fariseii** însă și toți **iudeii** nu mănâncă fără să-și spele cu mare băgare de seamă măinile, după **datina bătrânilor**. Și, când se întorc din piață, nu mănâncă decât după ce s-au scăldat. Sunt multe alte **obiceiuri** pe care au apucat ei să le țină, precum spălarea paharelor, a urcioarelor, a căldărilor și a paturilor.

Și **fariseii**, și **cărturarii** L-au întrebat: „Pentru ce nu se țin **ucenicii Tăi** de **datina bătrânilor**, ci prânzesc cu măinile nespălate?”

Isus le-a răspuns: „**Fățarnicilor**, bine a prorocit **Isaia** despre voi, după cum este scris: ‘Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar **inima** lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând **învățături** care nu sunt decât niște **porunci omenști**.’ Voi lăsați **porunca lui Dumnezeu** și țineți datina așezată de oameni, precum spălarea urcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.”

El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră. Căci **Moise** a zis: ‘Să cinstești pe **tatăl** tău și pe **mama** ta’ și: ‘Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.’ Voi, dimpotrivă, ziceți: ‘Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: «Ori cu ce te-aș putea ajuta este **Corban** », adică dat lui Dumnezeu, face bine’; și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa.

Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!”

În urmă, a chemat din nou **noroadele** la Sine și le-a zis:

„Ascultați-Mă toți și înțelegeți.

Afară din om nu este **nimic** care, intrând în el, să-l poată spurca, dar ce iese din om, aceea-l spurcă. Dacă are cineva **urechi** de auzit, să audă.”

După ce a intrat în casă, pe când era departe de norod, **ucenicii** Lui L-au întrebat despre **pilda** aceasta.

El le-a zis: „Și voi sunteți așa de nepricepuți?

Nu înțelegeți că **nimic** din ce intră în om de afară nu-l poate spurca?

Fiindcă nu intră în **inima** lui, ci în pânțele, și apoi este dat afară, în hazna?”

A zis astfel, făcând **toate bucatele** curate.

El le-a mai zis: „Ce iese din om, aceea spurcă pe om.

Căci dinăuntru, din **inima** oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, ucidările, furtisagurile, lăcomiile, viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia.

Toate aceste **lucruri rele** ies dinăuntru și spurcă pe om.”

Isus a plecat de acolo și S-a dus în ținutul **Tirului** și al **Sidonului**.

A intrat într-o casă, dorind să nu știe nimeni că este acolo, dar n-a putut să rămână ascuns. Căci, îndată, **o femeie** a cărei **fetiță** era stăpânită de un duh necurat a auzit vorbindu-se despre El și a venit de s-a aruncat la picioarele Lui.

Femeia aceasta era **o grecoaică** de obârșie siro-feniciană.

Ea Îl rugă să scoată pe **dracul** din fiica ei.

Isus i-a zis: „Lasă să se sature mai întâi **copiii**, căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.”

„Da, Doamne”, I-a răspuns ea, „dar și căței de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor.”

Atunci, Isus i-a zis: „Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit **dracul** din fiică-ta.”

Și când a intrat femeia în casa ei, a găsit pe copilă culcată în pat și ieșise dracul din ea.

Isus a părăsit ținutul **Tirului** și a venit iarăși, prin **Sidon**, la Marea Galileii, trecând prin ținutul **Decapole**.

I-au adus **un surd** care vorbea cu anevoie și L-au rugat să-Și pună mâinile peste el.

El l-a luat la o parte din norod, i-a pus degetele în urechi și i-a atins limba cu scuipatul Lui.

Apoi Și-a ridicat ochii spre cer, a suspinat și a zis: „**Efata**”, adică „Deschide-te!”

Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba și a vorbit foarte deslușit.

Isus le-a poruncit să nu spună nimănui, dar, cu cât le poruncea mai mult, cu atât Îl vesteau mai mult.

Ei erau uimiți peste măsură de mult și ziceau: „Toate le face de minune; chiar și pe **surzi** îi face să audă, și pe **muți**, să vorbească.”

Cap. 8

În zilele acelea, fiindcă se strânsese din nou mult norod și n-avea ce mânca, Isus a chemat pe **ucenicii** Săi și le-a zis: „Mi-e milă de norodul acesta, căci iată că de trei zile stau lângă Mine și n-au ce mânca. Dacă le voi da drumul acasă flămânzi, au să leșine de foame pe drum, fiindcă unii din ei au venit de departe.”

Ucenicii I-au răspuns: „Cum ar putea cineva să sature cu **pâine** pe oamenii aceștia aici, într-un loc pusti?”

„Câte **pâini** aveți?”, i-a întrebat Isus. „**Șapte**”, I-au răspuns ei. Atunci a poruncit norodului să șadă pe pământ, a luat cele **șapte pâini** și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, le-a frânt și le-a dat **ucenicilor** Săi ca să le împartă, și ei le-au împărțit norodului. Mai aveau și **câțiva peștișori**, și Isus, după ce i-a binecuvântat, a poruncit să-i împartă și pe aceia.

Au mâncat și s-au săturat și au ridicat **șapte coșnițe** pline cu rămășițele de firimituri. Erau aproape patru mii de inși. În urmă, Isus le-a dat drumul.

Isus a intrat îndată în corabie cu ucenicii Săi și a venit în **părțile Dalmanutei**. **Fariseii** au venit deodată și au început o ceartă de vorbe cu Isus.

Și, ca să-L pună la încercare, I-au cerut **un semn** din cer.

Isus a suspinat adânc în **duhul Său** și a zis: „Pentru ce cere neamul acesta **un semn**? Adevărat vă spun că neamului acestuia nu i se va da deloc un semn.”

Apoi i-a lăsat și a intrat iarăși în corabie, ca să treacă de cealaltă parte. Ucenicii uitaseră să ia **pâini**; cu ei, în corabie, n-aveau decât o pâine.

Isus le dădea în grijă și le zicea: „Luați seama, să vă păziți bine de **aluatul fariseilor** și de **aluatul lui Irod!**” Ucenicii se gândeau și ziceau între ei: „Fiindcă n-avem pâini.”

Isus a înțeles lucrul acesta și le-a zis: „Pentru ce vă gândiți că n-aveți pâini? Tot nu pricepeți și tot nu înțelegeți? Aveți **inima împietrită**? Aveți ochi și nu vedeți? Aveți urechi și nu auziți? Și nu vă aduceți aminte deloc? Când am frânt cele **cinci pâini** la cei cinci mii de bărbați, câte **coșuri** pline cu firimituri ați ridicat?” „Douăsprezece”, I-au răspuns ei.

„Și când am frânt cele **șapte pâini** la cei patru mii de bărbați, câte **coșnițe** pline cu firimituri ați ridicat?” „Șapte”, I-au răspuns ei. Și El le-a zis: „Tot nu înțelegeți?”

Au venit la **Betsaida**; au adus la Isus **un orb** și L-au rugat să Se atingă de el. Isus a luat pe orb de mână și l-a scos din sat, apoi i-a pus scuipat pe ochi, Și-a pus măinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?”

El s-a uitat și a zis: „Văd niște **oameni** umblând, dar mi se par ca niște copaci.” Isus i-a pus din nou măinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă și, când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit.

Atunci, Isus l-a trimis acasă și i-a zis: „Să nu intri în sat și nici să nu spui cuiva în sat.”

Isus a plecat cu ucenicii Săi în satele Cezareii lui Filip. Pe drum le-a pus următoarea întrebare: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” Ei I-au răspuns: „**Ioan Botezătorul**; alții: **Ilie**; alții: **Unul din proroci**.” „Dar voi”, i-a întrebat El, „cine ziceți că **sunt Eu**?” „Tu ești **Hristosul!**” I-a răspuns **Petru**.

Isus le-a poruncit cu tărie să nu spună nimănui lucrul acesta despre El.

Atunci a început să-i învețe că **Fiul omului** trebuie să pătimească mult, să fie tăgăduit de **bătrâni**, de **preoții** cei mai de seamă și de **cărturari**, să fie omorât și după trei zile să **învieze**. Le spunea lucrurile acestea pe față.

Petru însă L-a luat deoparte și a început să-L mustre.

Dar Isus S-a întors și S-a uitat la ucenicii Săi, a muștră pe **Petru** și i-a zis: „Înapoia Mea, **Satano!** Fiindcă tu nu te gândești la **lucrurile lui Dumnezeu**, ci la **lucrurile oamenilor**.”

Apoi a chemat la El **norodul** împreună cu **ucenicii Săi** și le-a zis:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, - să se lepede de sine însuși,

- să-și ia crucea și

- să Mă urmeze.

Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei o va mântui.

Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?

Sau ce va da un om în schimb pentru **sufletul** său?

Pentru că de oricine se va rușina de **Mine** și de **cuvintele Mele**, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și **Fiul omului** când va veni în **slava Tatălui** Său împreună cu **sfinții îngeri**.”

Cap. 9

El le-a mai zis: „Adevărat vă spun că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor muri până nu vor vedea **Împărăția lui Dumnezeu** venind cu putere.”

După șase zile, Isus a luat cu El pe **Petru**, pe **Iacov** și pe **Ioan** și i-a dus singuri de o parte pe un munte înalt. Acolo **S-a schimbat la față** înaintea lor.

Hainele Lui s-au făcut strălucitoare și foarte albe, de o albeață pe care niciun înălbitor de pe pământ n-o poate da.

Ilie li s-a arătat împreună cu **Moise** și sta de vorbă cu Isus.

Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: „**Învățătorule**, este bine să stăm aici, să facem trei colibe: una pentru **Tine**, una pentru **Moise** și una pentru **Ilie**.”

Căci nu știa ce să zică, atât de mare spaimă îi apucase.

A venit **un nor** și i-a acoperit cu umbra lui.

Și din nor s-a auzit **un glas**, care zicea:

„Acesta este **Fiul Meu preaiubit**: de El să ascultați!”

Îndată, **ucenicii** s-au uitat împrejur și n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur cu ei. Pe când se coborau de pe munte, Isus le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut, până va învia Fiul omului dintre cei morți.

Ei au păstrat în ei lucrul acesta și se întrebau între ei ce să însemne învierea aceea dintre cei morți. Ucenicii I-au pus următoarea întrebare: „Pentru ce zic **cărturarii** că trebuie să vină întâi **Ilie**?”

El le-a răspuns: „**Ilie** va veni întâi și va așeza din nou toate lucrurile, tot așa după cum este scris despre **Fiul omului** că trebuie să pătimizească mult și să fie defăimat. Dar Eu vă spun că **Ilie** a și venit și ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el.”

Când au ajuns la ucenici, au văzut **mult norod** împrejurul lor și pe **cărturari** întrebându-se cu ei.

De îndată ce a văzut norodul pe Isus, s-a mirat și a alergat la El să I se îchine.

El i-a întrebat: „Despre ce vă întrebați cu ei?”

Și un om din norod I-a răspuns: „Învățătorule, am adus la Tine pe **fiul** meu, care este stăpânit de **un duh mut**. Oriunde îl apucă, îl trânțește la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți și rămâne țeapăn. M-am rugat de **ucenicii** Tăi să scoată **duhul**, și n-au putut.”

„O, neam necredincios!”, le-a zis Isus. „Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l la Mine.” L-au adus la El. Și, cum a văzut copilul pe Isus, **duhul** l-a scuturat cu putere, copilul a căzut la pământ și se zvârcolea făcând spumă la gură.

Isus a întrebat pe **tatăl** lui: „Câtă vreme este de când îi vine așa?”

„Din copilărie”, a răspuns el.

„Și, de multe ori, **duhul** l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare.

Dar, dacă poți face ceva, fie-ți milă de noi și ajută-ne.”

Isus a răspuns: „Tu zici: ‘Dacă poți.’ Toate lucrurile sunt cu putință celui ce **crede!**”

Îndată, tatăl copilului a strigat cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută **necredinței** mele!”

Când a văzut Isus că **norodul** vine în fuga mare spre El, a muștră **duhul necurat** și i-a zis: „**Duh mut** și **surd**, îți poruncesc să ieși din copilul acesta și să nu mai intri în el.”

Și **duhul** a ieșit, tipând și scuturându-l cu mare putere.

Copilul a rămas ca mort, așa că mulți ziceau: „A murit!”

Dar Isus l-a apucat de mână și l-a ridicat. Și el s-a sculat în picioare.

Când a intrat Isus în casă, **ucenicii** Lui L-au întrebat deoparte: „Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?”

„Acest **soi de draci**”, le-a zis El, „nu poate ieși decât prin rugăciune și post.”

Au plecat de acolo și au trecut **prin Galileea**. Isus nu voia să știe nimeni că trece.

Căci învăța pe ucenicii Săi și zicea: „**Fiul omului** va fi dat în măinile oamenilor; ei Îl vor **omorî**, și a treia zi după ce-L vor omorî, **va învia**.”

Dar **ucenicii** nu înțelegeau cuvintele acestea și se temeau să-L întrebe.

Apoi au venit **la Capernaum**.

Când era în casă, Isus i-a întrebat: „Despre ce vorbeați unul cu altul pe drum?”

Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei ca să știe cine este cel mai **mare**.

Atunci, Isus a șezut jos, a chemat pe **cei doisprezece** și le-a zis:

„Dacă vrea cineva să fie **cel dintâi**, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!”

Și a luat **un copilaș** și l-a așezat în mijlocul lor, apoi l-a luat în brațe și le-a zis:

„Oricine primește pe unul din acești **copilași** în Numele Meu Mă primește pe **Mine** și oricine Mă primește pe **Mine** nu Mă primește pe Mine, ci pe **Cel** ce M-a trimis pe Mine.”

Ioan I-a zis: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu venea după noi.”

„Nu-l oprit”, a răspuns Isus, „căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea. Cine nu este împotriva noastră este pentru noi.”

Și oricine vă va da de băut un pahar cu apă în Numele Meu, pentru că sunteți **ucenici ai lui Hristos**, adevărat vă spun că nu-și va pierde **răsplata**.

Dar , dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât **o piatră mare de moară** și să fie aruncat în mare.

Dacă **mâna** ta te face să cazi în păcat, tai-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață decât să ai două mâini și să mergi în **gheenă**, în **focul** care nu se stinge, unde **viermele** lor nu moare și **focul** nu se stinge.

Dacă **piciorul** tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață schiop decât să ai două picioare și să fii aruncat în **gheenă**, în **focul** care nu se stinge, unde **viermele** lor nu moare și **focul** nu se stinge.

Și dacă **ochiul** tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în **Împărăția lui Dumnezeu** numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în **focul gheenei**, unde viermele lor nu moare și **focul** nu se stinge.

Pentru că **fiecare om** va fi sărat cu foce și orice **jertfă** va fi sărată cu sare.

Sarea este bună , dar, dacă sarea își pierde puterea de a săra, cu ce îi veți da înapoi puterea aceasta? Să aveți **sare** în voi înșivă și să trăiți în pace unii cu alții.”

Cap. 10

Isus a plecat de acolo și a venit în ținutul **Iudeii**, dincolo de Iordan. Gloatele s-au adunat din nou la El și, după obiceiul Său, a început iarăși să-i învețe. Au venit la El **fariseii** și, ca să-L ispitească, L-au întrebat dacă este îngăduit unui **bărbat** să-și lase nevasta.

Drept răspuns, El le-a zis: „Ce v-a poruncit Moise?” „Moise”, au zis ei, „a dat voie ca **bărbatul** să scrie o carte de despărțire și s-o lase.”

Isus le-a zis: „Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris **Moise** porunca aceasta. Dar, de la începutul lumii, **Dumnezeu** i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa **omul pe tatăl** său și pe mama sa și se va lipi de **nevastă-sa**. Și cei doi vor fi un singur trup. Așa că nu mai sunt doi, ci sunt **un singur trup**. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.”

În casă, **ucenicii** L-au întrebat iarăși asupra celor de mai sus. El le-a zis: „Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă **preacurvește** față de ea și dacă **o nevastă** își lasă bărbatul și ia pe altul de bărbat **preacurvește**.”

I-au adus niște **copilași** ca să Se atingă de ei. Dar **ucenicii** au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Isus acest lucru, S-a mâniat și le-a zis: „Lăsați **copilașii** să vină la Mine și nu-i opriteți, căci **Împărăția lui Dumnezeu** este a celor ca ei.”

Adevărat vă spun că oricine nu va primi **Împărăția lui Dumnezeu** ca un copil cu niciun chip nu va intra în ea!”

Apoi i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, punându-și **mâinile** peste ei.

Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om care a îngenuncheat înaintea Lui și L-a întrebat: „**Bunule Învățător**, ce să fac ca să moștenesc **viața veșnică**?”

„Pentru ce Mă numești **bun**?”, i-a zis Isus.

„Nimeni nu este bun, decât Unul singur: **Dumnezeu**.

Cunoști poruncile: ‘Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe **tatăl** tău și pe **mama** ta.’”

El I-a răspuns: „**Învățătorule**, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din **tinerețea** mea.”

Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit și i-a zis: „Îți lipsește **un lucru**; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea **o comoară în cer**. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”

Măhnit de aceste **cuvinte**, omul acesta a plecat întristat de tot, căci avea **multe avuții**.

Isus S-a uitat împrejurul Lui și a zis **ucenicilor** Săi:

„Cât de anevoie vor intra în **Împărăția lui Dumnezeu** cei ce au avuții!

Ucenicii au rămas uimiți de cuvintele Lui.

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis:

„Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății să intre în **Împărăția lui Dumnezeu**! Mai lesne este să treacă **o cămilă** prin urechea unui ac decât să intre un **om bogat** în Împărăția lui Dumnezeu!”

Ucenicii au rămas și mai uimiți și au zis unii către alții: „Cine poate atunci să fie mântuit?”

Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: „Lucrul acesta este cu neputință la **oameni**, dar nu la **Dumnezeu**, pentru că **toate lucrurile** sunt cu putință la **Dumnezeu**.”

Petru a început să-I zică: „Iată că noi am lăsat totul și **Te-am urmat**.”

Isus a răspuns: „Adevărat vă spun că nu este **nimeni** care să fi lăsat casă sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevestă sau copii sau holde pentru **Mine** și pentru **Evanghelie** și să nu primească acum, în **veacul acesta**, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în **veacul viitor**, **viața veșnică**.

Mulți din cei dintâi vor fi **cei de pe urmă**, și mulți din cei de pe urmă vor fi **cei dintâi**.”

Ei erau pe drum și se suiau la **Ierusalim**, și Isus mergea înaintea lor.

Ucenicii erau tulburați și mergeau îngrozii după El. Isus a luat iarăși la El pe cei

doisprezece și a început să le vorbească despre **lucrurile** care aveau să I se întâmp.

„Iată”, a zis El, „ne suim la Ierusalim, și **Fiul omului** va fi dat în mâinile **preoților** celor mai de seamă și **cărturarilor**. Ei Îl vor osândi la moarte și-L vor da în mâinile **neamurilor**, care își vor bate joc de El, Îl vor bate cu nuiete, Îl vor scuipa și-L vor **omorî**, dar, după trei zile, **va învia**.”

Fiii lui Zebedei, **Iacov** și **Ioan**, au venit la Isus și I-au zis:

„Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere.”

El le-a zis: „Ce voiți să vă fac?”

„Dă-ne”, I-au zis ei, „să ședem unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta când vei fi îmbrăcat în **slava Ta**.”

Isus le-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu sau să fiți botezați cu **botezul** cu care am să fiu botezat Eu?”

„Putem”, au zis ei.

Și Isus le-a răspuns: „Este adevărat că paharul pe care-l voi bea Eu, îl veți bea și cu botezul cu care voi fi botezat Eu, veți fi botezați, dar **cinstea** de a șede la dreapta sau la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau, ci ea este numai pentru **aceia** pentru care a fost pregătită.”

Cei zece, când au auzit lucrul acesta, au început să se mânie pe **Iacov** și pe **Ioan**.

Isus i-a chemat la El și le-a zis: „Știți că cei priviți drept **cârmuitori** ai neamurilor domnesc peste ele și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire.

Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie **mare** între voi să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie **cel dintâi** între voi să fie robul tuturor.

Căci **Fiul omului** n-a venit să I se slujească, ci **El** să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!”

Au ajuns la **Ierihon**. Și, pe când ieșea Isus din Ierihon cu ucenicii Săi și cu o mare mulțime de oameni, fiul lui Timeu, **Bartimeu**, un cerșetor orb, șede jos, lângă drum, și cerea de milă.

El a auzit că trece **Isus din Nazaret** și a început să strige:

„Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”

Mulți îl certau să tacă, dar el și mai tare striga: „Fiul lui David, ai milă de mine!”

Isus S-a oprit și a zis: „Chemați-l!”

Au chemat pe **orb** și i-au zis: „Îndrăznește, scoală-te, căci te cheamă.”

Orbul și-a aruncat haina, a sărit și a venit la Isus.

Isus a luat cuvântul și i-a zis: „Ce vrei să-ți fac?”

„**Rabuni**”, I-a răspuns orbul, „să capăt vederea.”

Și Isus i-a zis: „Du-te, **credința** ta te-a mântuit.”

Îndată **orbul** și-a căpătat vederea și a mers pe drum după **Isus**.

Cap. 11

Când s-au apropiat de Ierusalim și au fost lângă **Betfaghe** și **Betania**, înspre Muntele Măslinilor, Isus a trimis pe doi din ucenicii Săi și le-a zis: „Duceți-vă în satul dinaintea voastră. Îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care n-a încălecat încă niciun om; dezlegați-l și aduceți-Mi-l.”

Dacă vă va întreba cineva: ‘Pentru ce faceți lucrul acesta?’ să răspundeți:

‘**Domnul** are trebuință de el.’ Și îndată îl va trimite înapoi aici.”

Ucenicii s-au dus, au găsit **măgărușul** legat afară, lângă o ușa, la cotitura drumului, și l-au dezlegat. Unii din cei ce stăteau acolo le-au zis: „Ce faceți? De ce dezlegați măgărușul acesta?”

Ei au răspuns cum le poruncise Isus. Și i-au lăsat să plece.

Au adus măgărușul la Isus, și-au aruncat hainele pe el și Isus a încălecat pe el. Mulți **oameni** își așterneau hainele pe drum, iar alții presărau ramuri pe care le tăiaseră de pe câmp.

Cei ce mergeau înainte și cei ce veneau după Isus strigau:
„Osana! Binecuvântat este cel ce vine în **Numele Domnului!**
Binecuvântată este **Împărăția** care vine, **Împărăția** părintelui nostru **David!**
Osana în cerurile preainalte!”

Isus a intrat în Ierusalim și S-a dus în **Templu**. După ce S-a uitat la toate lucrurile de jur împrejur, fiindcă era pe înserate, a plecat la **Betania** cu cei doisprezece.

A doua zi, după ce au ieșit din Betania, **Isus** a flămânzit. A zărit de departe **un smochin** care avea frunze și a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor. Atunci a luat cuvântul și a zis smochinului: „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!” Și ucenicii au auzit aceste vorbe.

Au ajuns în Ierusalim și Isus a intrat în **Templu**. A început să scoată afară pe cei ce vindeau și cumpărau în **Templu**; a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și **scaunele** celor ce vindeau porumbei. Și nu lăsa pe nimeni să poarte vreun **vas** prin Templu.

Și-i învăța și zicea:
„Oare nu este scris: ‘**Casa Mea** se va chema o **casă de rugăciune** pentru toate neamurile?’ Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.”

Preoții cei mai de seamă și **cărturarii**, când au auzit cuvintele acestea, căutau cum să-
L omoare, căci se temeau de El, pentru că tot norodul era uimit de învățătura Lui.

Ori de câte ori se însera, Isus ieșea din cetate.

Dimineața, când treceau pe lângă **smochin**, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini. **Petru** și-a adus aminte de cele petrecute și a zis lui Isus: „Învățătorule, uite că **smochinul** pe care l-ai blestemat s-a uscat.”

Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți **credință** în Dumnezeu!
Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva **muntelui** acestuia: ‘Ridică-te și aruncă-te în mare’ și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.

De aceea vă spun că, **orice lucru** veți cere, când vă rugați, să **credeți** că l-ați și primit, și-l veți avea. Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertăți orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și **Tatăl** vostru, care este în ceruri, să vă ierțe **greșelile** voastre. Dar dacă nu iertați, nici **Tatăl** vostru, care este în ceruri, nu vă va ierta **greșelile** voastre.”

S-au dus din nou în Ierusalim. Și, pe când Se plimba Isus prin **Templu**, au venit la El **preoții** cei mai de seamă, **cărturarii** și **bătrânii** și l-au zis:

„Cu ce **putere** faci Tu aceste lucruri?
Și cine Ți-a dat **puterea** aceasta ca să le faci?”

Isus le-a răspuns: „Am să vă pun și Eu o întrebare.
Răspundeți-Mi la ea și apoi vă voi spune și Eu cu ce **putere** fac aceste lucruri.
Botezul lui Ioan venea din cer ori de la oameni? Răspundeți-Mi!”

Ei însă vorbeau astfel între ei: „Dacă răspundem: ‘Din cer’, va zice: ‘Dar de ce nu l-ați crezut?’ Și dacă vom răspunde: ‘De la oameni...’”, se temeau de **norod**, căci toți socoteau că **Ioan** a fost în adevăr **un proroc**.

Atunci au răspuns lui Isus: „Nu știm.”

Și Isus le-a zis: „Nici Eu n-am să vă spun cu ce **putere** fac aceste lucruri.”

Cap. 12

Isus a început pe urmă să le vorbească în pilde.

„Un om a sădit **o vie**.

A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn, apoi a arendat-o unor **vieri** și a plecat din țară.

La vreamea roadelor, a trimis la vieri un **rob** ca să ia de la ei din roadele viei.

Vierii au pus mâna pe el, l-au bătut și l-au trimis înapoi cu mâinile goale.

A trimis iarăși la ei un alt **rob**; ei l-au rănit la cap și l-au batjocorit.

A mai trimis **un altul**, pe care l-au omorât, apoi a trimis **mulți alții**, dintre care pe unii i-au bătut, iar pe alții i-au omorât.

Mai avea un singur **fiu preaiubit**; la urmă, l-a trimis și pe el la ei.

‘Vor primi cu cinste pe **fiul** meu’, zicea el.

Dar **vierii** aceia au zis între ei:

‘Iată **moștenitorul**, veniți să-l omorâm, și moștenirea va fi a noastră.’

Și au pus mâna pe el, l-au omorât și i-au aruncat trupul afară din vie.

Acum ce va face **stăpânul** viei? Va veni, va nimici pe **vierii** aceia și via o va da altora.

Oare n-ați citit locul acesta din **Scriptură**:

‘**Piatra** pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în **capul unghiului**; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?’”

Ei căutau să-L prindă, dar se temeau de **norod**.

Pricepuseră că împotriva lor spusese Isus pilda aceasta. Și L-au lăsat și au plecat.

Apoi au trimis la Isus pe unii din **farisei** și din **irodieni** ca să-L prindă cu vorba.

Aceștia au venit și I-au zis: „Învățătorule, știm că spui **adevăru**l și nu-Ți pasă de nimeni, căci nu cauți la fața oamenilor și înveți pe oameni **calea lui Dumnezeu** în adevăr.

Se cade să plătim **bir Cezarului** sau nu? Să plătim sau să nu plătim?”

Isus le-a cunoscut fățărnicia și le-a răspuns:

„Pentru ce Mă ispitiți? Aduceți-Mi un **ban** ca să-l văd.”

I-au adus un ban, și Isus i-a întrebat: „**Chipul** acesta și **slovele** scrise pe el, ale cui sunt?”

„Ale **Cezarului**”, I-au răspuns ei.

Atunci, Isus le-a zis: „Dați dar **Cezarului** ce este al Cezarului, și lui **Dumnezeu** ce este al lui Dumnezeu.” Și se mirau foarte mult de El.

Saducheii, care zic că nu este înviere, au venit la Isus și I-au pus următoarea întrebare:

„Învățătorule, iată ce ne-a scris **Moise**: ‘Dacă moare fratele cuiva și-i rămâne **nevasta** fără să aibă copii, **fratele** său să ia pe nevasta lui și să ridice urmaș fratelui său.’

Erau dar șapte frați. Cel dintâi s-a însurat și a murit fără să lase urmaș. Al doilea a luat de nevastă pe văduvă și a murit fără să lase urmaș. Tot așa și al treilea. Și niciunul din cei șapte n-a lăsat urmaș. După ei toți, a murit și femeia. La înviere, **nevasta** căruia dintre ei va fi ea? Căci toți șapte au avut-o de **nevastă**.”

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Oare nu vă rătăciți voi din pricină că nu pricepeți nici **Scripturile**, nici **puterea lui Dumnezeu**?

Căci după ce vor învia din morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca **îngerii** în ceruri.

În ceea ce privește **învierea morților**, oare n-ați citit în cartea lui Moise, în locul unde se vorbește despre **Rug**, ce i-a spus Dumnezeu când a zis:

‘Eu sunt **Dumnezeul** lui **Avraam**, Dumnezeuul lui **Isaac** și Dumnezeuul lui **Iacov**’?

Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor **vii**. Tare vă mai rătăciți!”

Unul din **cărturari**, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Isus răspunsese bine saducheilor, a venit la El și L-a întrebat: „Care este **cea dintâi** dintre toate **poruncile**?”

Isus i-a răspuns: „**Cea dintâi** este aceasta:

‘Ascultă , Israele! **Domnul** Dumnezeuul nostru este un singur Domn’ și

‘**Să iubești** pe **Domnul** Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.’ Iată **porunca dintâi**.

Iar **a doua** este următoarea: ‘**Să iubești** pe **aproapele** tău ca pe tine însuți.’

Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”

Cărturarul I-a zis: „Bine, Învățătorule.

Adevărat ai zis că **Dumnezeu** este unul singur, că nu este altul afară de El și că a-**L iubi** cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și **a iubi** pe **aproapele** ca pe sine este mai mult decât toate arderile-de-tot și decât toate jertfele.”

Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de **Împărăția lui Dumnezeu**.” Și nimeni nu îndrăznea să-l mai pună întrebări.

Pe când învăța pe norod în **Templu**, Isus a zis:

„Cum zic cărturarii că **Hristosul** este fiul lui David?

Însuși **David**, fiind insuflat de **Duhul Sfânt**, a zis: ‘**Domnul** a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea până voi pune pe **vrăjmașii** Tăi sub picioarele Tale.»’

Deci chiar **David** Îl numește **Domn**; atunci cum este **El fiul lui**?”

Și gloata cea mare Îl asculta cu plăcere.

În învățătura pe care le-o dădea, Isus le zicea:

„Păziți-vă de **cărturari**, cărora le place să umble în haine lungi și să le facă lumea plecăciuni prin piețe. Ei umblă după scaunele dintâi în **sinagogi** și după locurile dintâi la ospete; casele văduvelor le mănâncă și fac **rugăciuni lungi** de ochii lumii.

O mai mare **osândă** va veni peste ei.”

Isus ședea jos în fața **vistieriei Templului** și Se uita cum arunca norodul bani în vistierie. Mulți, care erau **bogați**, aruncau mult.

A venit și o **văduvă săracă** și a aruncat **doi bănuți**, care fac un gologan.

Atunci, Isus a chemat pe **ucenicii** Săi și le-a zis:

„Adevărat vă spun că această **văduvă săracă** a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie, căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat **tot ce avea**, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.”

Cap. 13

Când a ieșit Isus din Templu, unul din **ucenicii** Lui i-a zis:

„Învățătorule, uită-Te ce **pietre** și ce **zidiri!**”

Isus i-a răspuns: „Vezi tu aceste zidiri mari?

Nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.”

Apoi a șezut pe **Muntele Măslinilor** în fața Templului.

Și **Petru, Iacov, Ioan** și **Andrei** L-au întrebat deoparte:

„Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi **semnul** când se vor împlini toate aceste lucruri?”

Isus a început atunci să le spună: „Băgați de seamă să nu vă înșela cineva.

Fiindcă vor veni **mulți** în **Numele Meu** și vor zice: ‘Eu sunt Hristosul!’

Și vor înșela pe mulți.

Când veți auzi despre **războaie** și vești de războaie, să nu vă însăimântați, căci lucrurile acestea trebuie să se întâmple. Dar încă nu va fi sfârșitul.

Un neam se va scula împotriva altui neam și o **împărăție**, împotriva altei împărății; pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete și tulburări.

Aceste lucruri vor fi **începutul durerilor**.

Luați seama la voi înșivă.

Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești și veți fi bătuți în sinagogi; din pricina **Mea** veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, pentru ca să le slujiți de **mărturie**.

Mai întâi trebuie ca **Evanghelia** să fie propovăduită tuturor **neamurilor**.

Când vă vor duce să vă dea în măinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela, căci nu voi veți vorbi, ci **Duhul Sfânt**.

Fratele va da la moarte pe frate-său și **tatăl**, pe copilul lui; **copiii** se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî.

Veți fi urâți de toți pentru **Numele Meu**, dar cine va răbda până la sfârșit va fi **mântuit**.

Când veți vedea **urâciunea pustiirii** stând acolo unde nu se cade să fie – cine citește să înțeleagă –, atunci cei ce vor fi în **Iudeea** să fugă la munți.

Cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare și să nu intre în casă, ca să-și ia ceva din ea. Și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina.

Vai de **femeile** care vor fi însărcinate și de cele ce vor alapta în zilele acelea!

Rugați-vă ca lucrurile acestea să nu se întâmple **iarna**.

Pentru că în zilele acelea va fi **un necaz** așa de mare, cum n-a fost de la începutul lumii pe care a făcut-o **Dumnezeu** până azi și cum nici nu va mai fi vreodată.

Și dacă n-ar fi scurtat Domnul **zilele** acelea, nimeni n-ar scăpa, dar le-a scurtat din pricina celor **aleși**.

Dacă vă va zice cineva atunci: 'Iată, **Hristosul** este aici' sau 'Iată-L acolo', să nu-l credeți. Căci se vor scula **hristoși mincinoși** și **proroci mincinoși**.

Ei vor face **semne** și **minuni** ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, și pe cei **aleși**.

Păziți-vă; iată că vi le-am spus toate dinainte.

Dar, în zilele acelea, după **necazul** acesta, **soarele** se va întunece, **luna** nu-și va mai da lumina ei, **stelele** vor cădea din cer și **puterile** care sunt în ceruri vor fi clătinate.

Atunci se va vedea **Fiul omului** venind pe nori cu mare putere și cu slavă.

Atunci va trimite pe **îngerii Săi** și va aduna pe **cei aleși** din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.

Luați învățătură de la **smochin** prin pilda lui.

Când mlădița lui se face fragedă și înfrunzește, știți că vara este aproape.

Tot așa, când veți vedea aceste lucruri împlinindu-se, să știți că **Fiul omului** este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până nu se vor împlini toate aceste lucruri.

Cerul și **pământul** vor trece, dar **cuvintele Mele** nu vor trece.

Cât despre **ziua** aceea, sau **ceasul** acela, nu știe nimeni, nici **îngerii** din ceruri, nici **Fiul**, ci numai **Tatăl**.

Luați seama, vegheați și ruțați-vă, căci nu știți când va veni vremea aceea.

Se va întâmpla ca și cu un om plecat într-altă țară, care își lasă casa, dă **robilor** săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui și poruncește portarului să vegheze.

Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni **stăpânul** casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața.

Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind.

Ce vă zic vouă, zic tuturor: '**Vegheați!**'"

Cap. 14

După două zile era **Praznicul Paștelor** și al **Azimilor**.

Preoții cei mai de seamă și **cărturarii** căutau cum să prindă pe **Isus** cu vicleșug și să-L omoare. Căci ziceau: „Nu în timpul **praznicului**, ca nu cumva să se facă tulburare în norod.”

Pe când ședea **Isus** la masă, în Betania, în casa lui **Simon leprosul**, a venit o **femeie** care avea un vas de alabastru cu **mir de nard** curat, foarte scump, și, după ce a spart vasul, a turnat **mirul** pe capul lui Isus.

Unora dintre ei le-a fost necaz și ziceau: „Ce rost are risipa aceasta de mir?”

Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei și să se dea **săracilor**.” Și le era foarte necaz pe femeia aceea.

Dar Isus le-a zis: „Lăsați-o în pace. De ce-i faceți supărare?”

Ea a făcut un lucru frumos față de Mine, căci pe **săraci** îi aveți totdeauna cu voi și le puteți face bine oricând voiți, dar pe **Mine** nu Mă aveți totdeauna.

Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns **trupul** mai dinainte pentru îngropare.

Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită **Evanghelia** aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.”

Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, s-a dus la **preoții** cei mai de seamă, ca să le vândă pe **Isus**. Când au auzit ei lucrul acesta, s-au bucurat și i-au făgăduit **bani**. Și Iuda căuta un prilej nimerit ca să-L dea în măinile lor.

În ziua dintâi a **Praznicului Azimilor**, când jertfeau **Paștele**, ucenicii lui Isus I-au zis: „Unde voiești să ne ducem să-Ți pregătim ca să mănânci **Paștele**?”

El a trimis pe doi din ucenicii Săi și le-a zis: „Duceți-vă în cetate.

Acolo aveți să întâlniți un **om** ducând un urcior cu apă, mergeți după el.

Unde va intra el, spuneți **stăpânului** casei: **Învățătorul** zice: «Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mănânc **Paștele** cu ucenicii Mei?»’

Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata; acolo să pregătiți pentru noi.”

Ucenicii au plecat, au ajuns în cetate și au găsit așa cum le spusese El.

Și au pregătit **Paștele**.

Seara, **Isus** a venit cu cei doisprezece.

Pe când ședeau la masă și mâncau, **Isus** a zis:

„Adevărat vă spun că unul din voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde.”

Ei au început să se întristeze și să-I zică unul după altul: „Nu cumva sunt eu?”

„Este unul din cei doisprezece”, le-a răspuns El, „și anume cel ce întinge mâna cu Mine în blid. **Fiul omului**, negreșit, Se duce după cum este scris despre El.

Dar vai de omul acela prin care este vândut **Fiul omului**!

Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut.”

Pe când mâncau, **Isus** a luat **o pâine** și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și le-a dat, zicând: „Luați, mâncați, acesta este **trupul Meu**.”

Apoi a luat **un pahar** și, după ce a mulțumit lui **Dumnezeu**, li l-a dat și au băut toți din el.

Și le-a zis: „Acesta este **sângele Meu**, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței până în ziua când îl voi bea nou în **Împărăția lui Dumnezeu**.”

După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în **Muntele Măslinilor**.

Isus le-a zis: „În noaptea aceasta, **toți** veți avea un prilej de poticnire, pentru că este scris: ‘Voi bate **Păstorul**, și oile vor fi risipite.’

Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră **în Galileea**.”

Petru i-a zis: „Chiar dacă **toți** ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.”

Și Isus i-a zis: „Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să **cânte cocoșul** de două ori, te vei **lepăda de Mine** de trei ori.”

Dar Petru I-a zis cu și mai multă tărie: „Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine.” Și toți ceilalți au spus același lucru.

S-au dus apoi într-un loc îngrădit, numit **Ghetsimani**.

Și Isus a zis ucenicilor Săi: „Sedeți aici până Mă voi ruga.”

A luat cu El pe **Petru**, pe **Iacov** și pe **Ioan** și a început să Se însăimănte și să Se mâhnească foarte tare.

El le-a zis: „**Sufletul Meu** este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați!” Apoi a mers puțin mai înainte, S-a aruncat la pământ și Se ruga ca, dacă este cu putință, să treacă de la El **ceasul** acela.

El zicea: „Ava – adică **‘Tată’** –, Ție **toate lucrurile** Îți sunt cu putință; depărtează de la Mine **paharul** acesta! Totuși facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.”

Și a venit la **ucenici**, pe care i-a găsit dormind.

Și a zis lui **Petru**: „Simone, tu dormi? **Un ceas** n-ai fost în stare să veghezi?”

Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; **duhul** este plin de râvnă, dar **trupul** este neputincios.”

S-a dus iarăși și S-a rugat, zicând **aceleași cuvinte**.

Apoi S-a întors din nou și i-a găsit dormind, pentru că li se îngreuiaseră ochii de somn. Ei nu știau ce să-I răspundă.

În sfârșit, a venit a treia oară și le-a zis:

„Dormiți de acum și odihniți-vă!”

Destul! A venit **ceasul!**

Iată că **Fiul omului** este dat în mâinile **păcătoșilor**.

Sculați-vă; haidem să mergem; iată că se apropie **vânzătorul!**”

Și îndată, pe când vorbea El încă, a venit **Iuda**, unul din cei doisprezece, și împreună cu el a venit o **mulțime de oameni** cu săbii și cu ciomege, trimiși de **preoții** cei mai de seamă, de **cărturari** și de **bătrâni**.

Vânzătorul le dăduse semnul acesta:

„Pe care-L voi săruta, acela este; să-L prindeți și să-L duceți sub pază.”

Când a venit **Iuda**, s-a apropiat îndată de **Isus** și I-a zis: „Învățătorule!” Și L-a sărutat mult. Atunci, oamenii aceia au pus mâna pe Isus și L-au prins.

Unul din cei ce stăteau lângă El a scos **sabia**, a lovit pe **robul marelui preot** și i-a tăiat urechea. Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Ați ieșit ca după **un tâlhar**, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele am fost la voi și învățam pe oameni în **Templu**, și nu M-ați prins. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă Scripturile.”

Atunci, **toți ucenicii** L-au părăsit și au fugit.

După El mergea **un tânăr** care n-avea pe trup decât o înelitoare de pânză de în.

Au pus mâna pe el, dar el și-a lăsat înelitoarea și a fugit în pielea goală.

Pe Isus L-au dus la **marele preot**, unde s-au adunat toți **preoții** cei mai de seamă, **bătrânii** și **cărturarii**.

Petru L-a urmat de departe până în curtea marelui preot, a șezut jos împreună cu **aprozii** și se încălzea la para focului.

Preoții cei mai de seamă și tot **soborul** căutau vreo mărturie împotriva lui Isus, ca să-L omoare, dar nu găseau niciuna. Pentru că mulți făceau **mărturisiri mincinoase** împotriva Lui, dar mărturisirile lor nu se potriveau.

Unii s-au sculat și au făcut o mărturisire mincinoasă împotriva Lui și au zis:

„Noi L-am auzit zicând: ‘Eu voi strica **Templul** acesta, făcut de mâini omenești, și în trei zile voi ridica un altul, care nu va fi făcut de mâini omenești.’”

Nici chiar în privința aceasta nu se potrivea mărturisirea lor.

Atunci, **marele preot** s-a sculat în picioare în mijlocul adunării, a întrebat pe Isus și I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc oamenii aceștia împotriva Ta?”

Isus tăcea și nu răspundea nimic.

Marele preot L-a întrebat iarăși și I-a zis:

„Ești Tu **Hristosul**, Fiul Celui Binecuvântat?”

„Da, sunt”, i-a răspuns **Isus**.

„Și veți vedea pe **Fiul omului** șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.”

Atunci, **marele preot** și-a rupt hainele și a zis: „Ce nevoie mai avem de martori? Ați auzit **hula**. Ce vi se pare?”

Toți L-au osândit să fie pedepsit cu moartea.

Și unii au început să-L scuipe, să-I acopere fața, să-L bată cu pumnii și să-I zică: „Prorocește!” Iar **aprozii** L-au primit în palme.

Pe când stătea **Petru** jos în curte, a venit una din **slujnicele** marelui preot. Când a văzut pe Petru încălzindu-se, s-a uitat țintă la el și i-a zis:

„Și tu erai cu **Isus din Nazaret!**”

El s-a lepădat și a zis: „Nu știu, nici nu înțeleg ce vrei să zici.”

Apoi a ieșit în pridvor. Și a cântat cocoșul.

Când l-a văzut **slujnica**, a început iarăși să spună celor ce stăteau acolo:

„Acesta este unul dintre oamenii aceia.”

Și el s-a lepădat din nou.

După puțină vreme, **cei ce stăteau acolo** au zis iarăși lui Petru:

„Nu mai încapă îndoială că ești unul din oamenii aceia, căci ești galileean și **graiul** tău seamănă cu al lor.”

Atunci, el a început să se blesteme și să se jure:

„Nu cunosc pe **Om**ul acesta despre care vorbiți!”

Îndată a cântat cocoșul a doua oară.

Și Petru și-a adus aminte de **vorba** pe care i-o spusese **Isus**:

„Înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei **lepăda de Mine** de trei ori.”

Și, gândindu-se la acest lucru, a început să plângă.

Cap. 15

Dimineața, **preoții** cei mai de seamă au făcut îndată sfat cu **bătrânii**, **cărturarii** și tot **soborul**. După ce au legat pe **Isus**, L-au dus și L-au dat în mâinile lui **Pilat**.

Pilat L-a întrebat: „Ești Tu **Împăratul iudeilor**?” „Da, sunt”, i-a răspuns Isus.

Preoții cei mai de seamă Îl învinuiau de multe lucruri.

Pilat L-a întrebat din nou: „Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!”

Isus n-a mai dat niciun răspuns, lucru care a mirat pe Pilat.

La fiecare **Praznic al Paștelor**, Pilat le slobozea un întemnițat, pe care-l cereau ei. În temniță era unul numit **Baraba**, închis împreună cu tovarășii lui din pricina unui omor pe care-l săvârșiseră într-o răscoală.

Norodul s-a suit și a început să ceară lui **Pilat** să le dea ce avea obicei să le dea totdeauna. Pilat le-a răspuns: „Voiți să vă slobozesc pe **Împăratul iudeilor**?” Căci pricepuse că **preoții** cei mai de seamă din pizmă Îl dăduseră în mâna lui. Dar **preoții** cei mai de seamă au ațâțat norodul să ceară lui Pilat să le slobozească mai bine pe **Baraba**.

Pilat a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Dar ce voiți să fac cu **Acela** pe care-L numiți **Împăratul iudeilor**?” Ei au strigat din nou: „**Răstignește-L!**” „Dar ce **rău** a făcut?” le-a zis Pilat.

Însă ei au început să strige și mai tare: „**Răstignește-L!**”

Pilat a vrut să facă pe placul norodului și le-a slobozit pe **Baraba**, iar pe **Isus**, după ce a pus să-L bată cu **nuiele**, L-a dat să fie răstignit.

Ostașii au adus pe **Isus** în curte, adică în palat, și au adunat toată **ceata ostașilor**. L-au îmbrăcat într-o **haină de purpură**, au împletit o **cunună de spini** și l-au pus-o pe cap. Apoi au început să-I ureze și să zică: „Plecăciune, **Împăratul iudeilor!**” Și-L loveau în cap cu o **trestie**, Îl scuipau, îngenuncheau și l se închinau.

După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de **haina de purpură**, L-au îmbrăcat în **hainele Lui** și L-au dus să-L răstignească.

Au silit să ducă **crucea lui Isus** pe un trecător care se întorcea de la câmp, numit **Simon din Cirene**, tatăl lui **Alexandru** și al lui **Rufus**.

Și au adus pe Isus la locul numit **Golgota**, care, tălmăcit, înseamnă: „Locul căpățânii”. L-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat.

După **ce L-au răstignit**, l-au împărțit hainele între ei trăgând la sorti, ca să știe ce să ia fiecare.

Când L-au răstignit, era **ceasul al treilea**.

Deasupra Lui era scrisă vina Lui: „**Împăratul iudeilor**”.

Împreună cu El au răstignit **doi tâlhari**, unul la dreapta și altul la stânga Lui. Astfel s-a împlinit Scriptura, care zice: „A fost pus în numărul celor **fărădelege**.”

Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap și ziceau: „Uă! Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși și coboară-Te de pe cruce!”

Tot astfel și **preoții** cei mai de seamă, împreună cu **cărturarii**, își băteau joc de El între ei și ziceau: „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu Se poate mântui! **Hristosul**, **Împăratul lui Israel**, să Se coboare acum de pe **cruce**, ca să vedem și să credem!”

Cei **răstigniți** împreună cu El, de asemenea, își băteau joc de El.

La **ceasul al șaselea**, s-a făcut întuneric peste toată țara până la **ceasul al nouălea**. Și în **ceasul al nouălea**, Isus a strigat cu glas tare: „**Eloi , Eloi, Lama Sabactani?**”, care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Unii din cei ce stăteau acolo, când L-au auzit, ziceau: „Iată, cheamă pe **Ilie!**”

Și unul din ei a alergat de a umplut **un burete** cu oțet, l-a pus într-o **trestie** și l-a dat să bea, zicând: „Lăsați să vedem dacă va veni **Ilie** să-L coboare de pe cruce!”

Dar **Isus** a scos un strigăt tare și și-a dat **duhul**.

Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două de sus până jos.

Sutașul, care sta în fața lui Isus, când a văzut că și-a dat astfel **duhul**, a zis:

„Cu adevărat, **Om** acesta era **Fiul lui Dumnezeu!**”

Acolo erau și niște **femei** care priveau de departe.

Printre ele erau **Maria Magdalena**, **Maria**, mama lui Iacov cel mic și a lui Iose, și **Salome**, care, pe când era El în Galileea, mergeau după El și-l slujeau, și multe **alte femei** care se suiseră împreună cu El în Ierusalim.

Când s-a înserat, fiindcă era **Ziua Pregătirii**, adică ziua dinaintea Sabatului, a venit **Iosif** din Arimateea, un **sfetnic** cu vază al soborului, care și el aștepta **Împărăția lui Dumnezeu**.

El a îndrăznit să se ducă la **Pilat** ca să ceară trupul lui Isus.

Pilat s-a mirat că murise așa de curând.

A chemat pe **sutaș** și l-a întrebat dacă a murit de mult.

După ce s-a încredințat de la sutaș că a murit, a dăruit lui **Iosif** trupul.

Și Iosif a cumpărat o **pânză** subțire de în, a dat jos pe Isus de pe cruce, l-a înfășurat în pânza de în și l-a pus într-un mormânt săpat în stâncă. Apoi a prăvălit o **piatră** la ușa mormântului.

Maria Magdalena și **Maria** mama lui Iose se uitau unde-l puneau.

Cap.16

După ce a trecut ziua Sabatului, **Maria Magdalena**, **Maria**, mama lui Iacov, și **Salome** au cumpărat **miresme** ca să se ducă să ungă trupul lui Isus.

În ziua **dintâi a săptămânii**, s-au dus la mormânt dis-de-dimineată, pe când răsărea soarele.

Femeile ziceau una către alta: „Cine ne va prăvăli **piatra** de la ușa mormântului?”

Și când și-au ridicat ochii, au văzut că **piatra**, care era foarte mare, fusese prăvălită.

Au intrat în mormânt, au văzut pe **un tinereț** șezând la dreapta, îmbrăcat într-un veșmânt alb, și s-au înspăimântat.

El le-a zis: „Nu vă înspăimântați!

Căutați pe **Isus din Nazaret**, care a fost răstignit.

A înviat, nu este aici; iată locul unde Îl puseseră.

Dar duceți-vă de spuneți **ucenicilor** Lui și lui **Petru** că merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, cum v-a spus.”

Ele au ieșit din mormânt și au luat-o la fugă, pentru că erau cuprinse de cutremur și de spaimă. Și n-au spus nimănui nimic, căci se temeau.

(**Isus**, după ce a înviat, în dimineața zilei **dintâi a săptămânii**, S-a arătat mai întâi **Mariei Magdalena**, din care scosese sapte draci.
Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plângeau și se tânguiau. Când au auzit ei că este **viu** și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o.

După aceea, S-a arătat într-alt chip la **doi** dintre ei pe drum, când se duceau la țară. Aceștia s-au dus de au spus lucrul acesta **celorlalți**, dar nici pe ei nu i-au crezut.

În sfârșit, S-a arătat celor **unsprezece**, când ședeau la masă, și i-a muștrat pentru **necredința** și **împietrirea inimii** lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat.

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în **toată lumea** și propovăduiți **Evanghelia** la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi **mântuit**, dar cine nu va crede va fi **osândit**.

Iată **semnele** care vor însoți pe cei ce vor crede: în **Numele Meu**

- vor scoate draci,
- vor vorbi în limbi noi,
- vor lua în mână serpi ,
- dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma,
- își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la **cer** și a șezut la dreapta lui **Dumnezeu**. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni.

Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin **semnele** care-l însoțeau. Amin.)